

Udelukkelse fra fællesskab betyder ikke fuldstændig isolation fra omverdenen. En stor del af de afsonere, der udelukkes fra fællesskab, har mulighed for begrænset samvær med medindsatte, f.eks. under en gåtur eller i form af cellebesøg. Desuden kan der være adgang til at benytte kondirum, bibliotek, købmand m.v.

Det er den generelle opfattelse blandt de praktikere, arbejdsgruppen har spurgt, at udelukkelse fra fællesskab generelt ikke medfører de samme psykiske belastninger og reaktioner som varetægtsfængsling i isolation.

Arbejdsgruppen finder dog, at der bør opstilles nogle særlige retningslinjer med henblik på at sikre, at afsonere, der er udelukket fra fællesskab i længere tid, behandles på en sådan måde, at den belastning, der er forbundet med udelukkelsen, begrænses mest muligt.

Arbejdsgruppen foreslår således, at personalet ved udelukkelse fra fællesskab i over 14 dage i særlig grad skal være opmærksomme på de indsatte, og det skal overvejes, om der kan ske lempelser i anbringelsen, f.eks. tilbud om begrænset fællesskab med en eller flere indsatte.

Arbejdsgruppen finder desuden, at der bør gælde en særlig ordning for indsatte, som er tvangsmæssigt udelukket fra fællesskab i mere end 3 måneder, og arbejdsgruppen anbefaler, at der etableres små, særligt sikrede afdelinger med fire til otte indsatte, hvor der er mulighed for begrænset samvær med de øvrige indsatte på afdelingen.

Indstillingen er netop sendt til høring.

Med hensyn til spørgsmålet om domstolsprøvelse af afgørelse om udelukkelse fra fællesskab henholder arbejdsgruppen sig til, at der ikke i forbindelse med straffuldbyrdslovens vedtagelse er fundet anledning til at indføre adgang til domstolsprøvelse af afgørelser om udelukkelse fra fællesskab. Arbejdsgruppen finder altså heller ikke, at der er grundlag for at indføre en sådan særlig domstolsprøvelse.

Som det fremgår, er jeg helt enig med arbejdsgruppen i denne vurdering, og regeringen kan således ikke støtte beslutningsforslaget.

Inge-Lene Ebdrup (V):

Da Venstres ordfører på området ikke kan være til stede i dag, skal jeg på Venstres vegne motivere et afslag af det fremsatte beslutningsforslag.

Allerede inden den dømte har gjort sig fortjent til at afsone en straf, er der brugt mange ressourcer hos domstole og politi. Der er i forve-

jen trængsel og ventetid hos domstolene i forbindelse med berømmelse af nye sager.

Også den nye fuldbyrdslovs, som trådte i kraft den 1. juli 2001, var vi fra Venstres side imod, fordi den også giver et øget pres på domstolens arbejdsbyrde.

Derfor kan Venstre naturligvis heller ikke støtte dette beslutningsforslag.

Vil man undgå at blive enrumsanbragt, har man to muligheder: For det første kan man lade være med at begå kriminalitet og derved undgå at komme i fængsel. For det andet kan man, hvis man kommer i fængsel, opføre sig ordentligt, således at man undgår at blive enrumsanbragt.

Enrumsanbringelse er et disciplinærmiddel, som skal sikre, at der opretholdes ro og sikkerhed i Kriminalforsorgens institutioner.

Det vil altid være en skønsmæssig vurdering, som ligger til grund for en afgørelse om enrumsanbringelse. Dette skøn udøves af den enkelte institution, og vi har i Venstre fuld tiltro til, at de ansatte er i stand til at udøve dette skøn ud fra deres kendskab til dagligdagen og miljøet i deres institution. Dette skøn kan ikke udøves af domstolene. De har ikke samme indgående kendskab til livet i en afsoningsanstalt.

En enrumsanbringelse er en fremadrettet foranstaltning, som skal skabe ro inden for murene eller forhindre flugt. Foranstaltningen behøver ikke løbe længere, end den indsatte selv giver anledning til.

Hvis de indsatte havde udvist samme retfærdighedssans i tilværelsen før dommen, som de pludselig besidder, når de kommer i fængsel, var de jo slet ikke havnet i den situation, som gav anledning til enrumsanbringelsen.

Venstre vil hellere bruge ressourcer på, at folk får en retfærdig rettergang og en retfærdig dom – ikke på, at utilpassede til stadighed skal kunne drive gæk med samfundet. Derfor stemmer Venstre imod beslutningsforslaget.

Lissa Mathiasen (S):

Set i forhold til FN's Menneskerettighedskomité's udtalelser omkring enrumsanbringelser og set i forhold til de lovændringer, der bl.a. er sket vedrørende isolationsfængsling, er vi i Socialdemokratiet meget godt tilfreds med, at daværende justitsminister Frank Jensen besluttede at lade en arbejdsgruppe nedsætte. Det var et godt initiativ, netop for at få taget de mange meget relevante spørgsmål op til fornyet overvejelse.

Vi fik i går rapporten oversendt til Retsudvalget. Det er derfor også vores håb, at man fra En-